

En ny dag randas med sugande blåst. Vi lägga ut och sakna Kontje-darias skogar, som varit oss ett skydd mot vinden. Nu är landet naket och fruktansvärt ödsligt. Strandterrasserna äro intill 2 m. höga och så mycket som möjligt söka vi vindskydd vid deras bas.

Efter ett par timmar nå vi den punkt, där karavanvägen mellan Turfan och Tikenlik korsar floden och där man befinner sig i närheten av Ying-p'an, där kineserna för ett par tusen år sedan hade ett fort och ett tempel på den gamla "Sidenvägen". Den 20 februari 1928 hade jag i Turfan fått den första underrättelsen om att vägen från denna stad till Tikenlik vid Ying-p'an korsade en flod så stor, att man endast med färja kunde passera den. Och det var då jag förstod att Tarimsystemets vatten hade återvänt till sin forna bädd, den bädd, som längre öster ut splittras i ett delta norr om den gamla staden Lou-lan.

Det blåste friskt och passade oss därför utmärkt att landa vid Turfanvägens färjstad på vänstra sidan. Ett par kanoter lågo vid stranden, och färjkarlen Osman kom och bugade sig då vi landade. Han berättade att vår bilkolonn legat i Schindidalens mynning i tre dagar och därifrån skickat brev till Tikenliks bekar och till mig. Brevet från Bergman till mig hade han lämnat på högra stranden och begav sig därför i bitande blåst med kanoten över floden. Efter en stund kom han tillbaka och sökte efter brevet innanför sin tjapan och sin livgördel, men kunde inte finna det. Det hade tydligen tagits av vinden och floden!